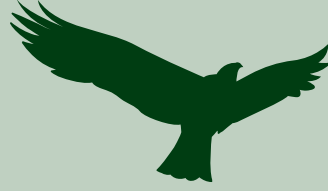

Menengiç Kahvesi

Yıl: 2 Sayı: 2 Mayıs 2019

"yalnızlık"

Menengiç Kahvesi

Kıymetli Menengiç Kahvesi Okuyucuları, Merhabalar!

“TOBB Fen Lisesi Edebiyat Topluluğu”nun hazırladığı dergimizin bu sayısında yeni yeteneklerimizle, yeni kalemlerimizle karşınızdayız. Emeklerin hecelerle harmanlandığı ve duyguların vücut bulduğu metinlerimizde kendinizden bir parça bulmanızı ümit ediyoruz.

Bu ikinci sayımızda dergimizde gönüllü olarak emek harcayan öğrencilerimizin isteğine uyarak kâh şehirlerin kalabalığından usanmış, ruhunu dinlendirmek isteyen kâh yalnız kalmak istemeyen, yalnızlıktan korkan insanlarımızın hâlini arz etmek istedik sizlere. “ İnsanlar renk renkse duygular da renk renktir.” dedik. Şair “paylaşılmaz” dese de yalnızlık için, biz yalnızlığımızı da paylaşmak istedik siz değerli okuyucularımızla. Gönümüzden geçenleri beğeninize sunduk. Gönülden gönüle kurulan yollarda yeniden karşılaşmak dileğiyle...

Keyifli okumalar...

*Mehmet ŞİMŞEK
Okul Müdürü*

Sahibi
TOBB FEN LİSESİ
Adına
Mehmet ŞİMŞEK
Okul Müdürü

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü ve
Genel Yayın Yönetmeni
Songül KARABULUT

Yayın Kurulu
Hüseyin TOPRAK
Mutiya Zeynep ÖZÇUBUKÇU
Zeynep Nur ERGÜZ
Tuğçe ER
Eren AKARSU
Hazal YASA
Fatma Sude GÜLER

İnceleme Kurulu
Ersin BAYIR
Edebiyat Öğretmeni
Songül KARABULUT
Edebiyat Öğretmeni

Yayın Türü
Yerel - Süreli

Yıl: 2 Sayı: 2
Mayıs 2019

Yönetim Yeri
İbn-i Sina Mah. 190011 Sok. No: 4
Şahinbey / GAZİANTEP
Tel: 0.342. 408 94 95
Gsm: 0.530. 083 01 71

 tobbfenlisesi.meb.k12.tr [gazianteptobbfenlisesi](https://www.facebook.com/gazianteptobbfenlisesi)
 [sahinbey.tobb.fen](https://www.instagram.com/sahinbey.tobb.fen) [fenlisesitobb](https://www.twitter.com/fenlisesitobb)

Yapım
Beceri Grafik / GAZİANTEP

İÇİNDEKİLER

KIYMETLİ MENENĞİÇ KAHVESİ OKUYUCULARI.....	1
EDİTÖRDEN...	3
SANA	4
YALNIZLIĞIN İKİ YÜZÜ	5
S'ONSUZLUK	6
ANSIZ GİDİŞ	7
YALNIZLIK	8
RUHUM	9
YALNIZLIK AYNASI	10
YALNIZLIK	11
YALNIZLIK	11
AYNA	12
EN BÜYÜK MUTLULUK SENSİN!	12
SANKİ YALNIZLIĞIM...	13
VARLIK	13
YALNIZLIĞIN EZGİSİ	14
YALNIZLIĞIN KALABALIK HÂLİ	15
KİM DAHA YALNIZ?	16
YALNIZLIK	17
YALNIZLIK	17
YAPAYALNIZ	18
YALNIZLIK SEBEBİ	19
YALNIZLIK	20
YALNIZLIK	21
YALNIZIM YALNIZ	22
YALNIZLIK	23
YALNIZLIK	24
SEVGİLİ CEREN	25
KARAHİNDİBA TANESİ	26
KİMSESİZLERİN GÖLGESİ	27
YALNIZLIK VE İNSAN	28
YALNIZLIK	29
YALNIZLIK VE KENDİM	29
ÖZGÜRLÜK VE YALNIZLIK	30
YALNIZLIĞIN İZLERİ	31
YALNIZLIK NEDİR?	32
YALNIZLIK	33
YALNIZLIK	34
BİRLİKTELİĞİM	35
SIRADAKİ YALNIZLIK	35
YOLDA YALNIZLIK	36
YALNIZLIĞIN SESİ	36
KENDİNİ BULMA SANATI: YALNIZLIK	37
KARMAŞIKLIĞIM	38
YALNIZLIĞIM	39
YALNIZLIK	40
YALNIZLIK	41
YALNIZLIK	42
YALNIZLIK	42
YALNIZDIM, YALNIZIM VE YALNIZ KALACAĞIM	43
TARUMAR	43
YALNIZ RUHLAR	44
YABANCILAŞMA	45
YALNIZLIK	46
KENDİM İLE	46
BİLİMİN GÖZÜNDEN YALNIZLIK	47
EDEBİYAT BULMACASI	48

Menengiç Kahvesi

Editörden...

Hatırınız bizde kırk yıldan ziyade olduğundan dergimizin adına “Menengiç Kahvesi”ni yakıştırdık. Bir kahve sıcaklığında nahif duygularla amatör kalemlerimizin kelimelerini sunduk siz mümtaz okuyucularımıza.

Bu kez sanatsever öğrencilerimizle yalnızlığımızı paylaşmak istedik sizlerle.

Gün oldu gönlümüzü gurbet ele düşürdük, tenhada bıraktık bir an. Sözdən söze uzanan râh-ı dile revan olup kelimeler damıttık yüreğimizden. Ru-yı zeminde ne kadar yürek burkuntusu varsa tortusu kalmasın diye yüreklerde, derledik derinlerdeki yalın sevgilerimizi.

“Ne yanar kimse bana âteş-i dilden özge.” diyordu yüzyıllar ötesinden şairimiz. Bâd-ı sabâyı dost edindik, gönlümüzün hükmünü verdik.

Yalnızlıklarımız bazen yüreğimizden göz bebeğimize bir şebnem misali düştü gönlümüzden. Mürg-i dil sevdirdi ıssızlığı bize. Asumandan süzülen kanat seslerinin meltemiyle ulaştı bize en yalın hisler. Ve yüreklerin sesini, sessizliğin sesini, gönlün sesini, hiçliğin sesini duyduk, duyumsadık ruhumuzda. Ruhlardan ruhlara aktık nehir misali. Ve bir siyah gölgede arındık benliğimizden. Sonra siyah bir yalnızlık oturdu gönül köşkümüze en asil hâliyle. En kara günlerimizin en kadim yoldaşı olmak dileğiyle belki de...

Yalnızlık tekliktir. Teklik “elif”te gizlidir. Elifin esrarı teklikten müteşekkildir. Biliriz elbet; her şey o teklik içindedir.

Yeniden doğmak isteyen her can kendiyi baş başa kalır bir süre. Ve bütün ruhlar yalnızlık dehlizinde yeni baştan başlar yeni bir hayata.

Yeni başlangıçlarda yeniden görüşmek ümidiyle...

Songül KARABULUT
Edebiyat Öğretmeni

SANA

Bazen olur ya hani öyle söylemezsin
Kalamasan da kalmasan da
Gitme işte bile bile seve seve diye
Yalnızlığa bırakma beni
Sensizliğe.

Bir iki lafa bakardı aslında
Değiştirmek akşamımı sabahıma
Yazımı kışıma, tersimi düzüme
İki arada bir dereye kalma da
Beni yalnızlığa bırakma.

Hatırlaması bile güzelken böylesine
Rüyalarımı güzelleştirenin varlığına
Taparken, sunarken her şeyimle
Yalnızlığa bırakma beni böyle
Sensizliğe.

Kendimle her şeyimle varken
Yalnızlığımı aslında.
Sözlerimle, hatıralarımla yaşarken
Yalnızlığa vurgunum artık
Yalnızlığımıza.

Yorgunluğum yalnızlığa
Bağırışım, çağırışım, ağlayışım,
Hiçbir şey yapamayışım
İki laf arasında söyleyemediğim pişmanlığım
Sensizliğe.

Her şey tastamam da sanki
Bir şeyler eksik geçmiş zamandan
Bölük pörçük sözler; anılar kalmasaydı geriye
Sen de kalır mıydın
Yalnızlık olmasa?

11-C Kadir ALKURT

“Bence yalnızlık bileğe büyük gelen pranga gibidir.”

YALNIZLIĞIN İKİ YÜZÜ

“Yalnızlık” ne kadar kalabalık bir kelime. Doğasına aykırı bir kere... Daha en başında kendine ihanet ediyor gibi değil mi? Gerçek yalnızlık tek kişiliktir. Herkesin yalnızlığı da birbirinden farklıdır. Ama özünde iki çeşit yalnızlık vardır: tercih edilmiş ve mecbur bırakılmış.

Tercih edilmiş yalnızlık insanı hayata bağlarken mecbur bırakılmış yalnızlık insanı hayattan koparır. Aralarındaki temel fark budur.

Yalnızlık kişinin kendi tercihi ise hayat daha kolaydır. Çünkü kimseden bir şey beklemez insan o zaman. Yalnızlık değil de “kendi kendine yetebilme” olur adı. Fazla bir şeye gerek yoktur. Çok küçük şeylerle mutlu olursun.

Ama mecbur bırakılmış yalnızlık ağırdır. Taşıyamaz insan bu ağır yükü. Altında ezilir kimi zaman... Bir süre sonra görünmez olduğuna inanır belki kendinin. Kocaman kalabalıklar arasında tek başına kalır. Şehrin en kalabalık sokağında kaybolur. Kimse görmez, kimse duymaz onu. Biri onu bulsun diye sessizce bekler. Susar susar... Gözleri sayfalarca yazı yazarken o susar.

Hayatın figüranıdır yalnız insan. Başkaları başrol oynarken onun yalnızca kısa bir görüntüsü geçer. Belki de en ağır cezadır bu insana...

Kimine özgürlüktür yalnızlık, kimine esaret. Bence yalnızlık bileğe büyük gelen pranga gibidir. İstesen tek hamlede kurtulursun ama yapmaya cesaretin yoktur.

Yalnızlığın iki yüzü vardır: Ya tercih edersin ya mecbur bırakılırsın. Belki de hiç tanışmazsın bu yüzlerden biriyle.

10-C Sena AĞASLAN

S'ONSUZLUK

Kayboldum birden,
Nereye gitsem hatıran canlanır aniden
Ama ağlarsam düşeceksin gözlerimden
Sen göçeli çok oldu benden, en çok da kendinden
Saramıyorum seni, üşür müsün münferiden?

Sen buldukça kaybettiğim
Sen, her dinleyişte farklı notayı hissettiğim
Ben öyle hissizim, öyle sessizim, öyle sensizim ki...
Ben hâlâ seni, ben hâlâ sende sevgili.

Gelmişti ecel treni, gitmiştin bensiz
Sen bensin, bende değilsin, koyma beni bensiz
Bekler bu fâni, dolacak gibi kalpteki boşluğun hissi
Soldu gül bahçem döndü menekşeye
Her yer sessiz, her yer renksiz.

Karşıda bir istasyon
Hislerime yansıyor sesindeki canhıraş ton
Bu yaşamın sıcaklığında
Soğuk kalbim, kavuşacağız, hasret buldu son.

Geldi zaman, saat sana beş kala
Görüyorum vuruyor güneş saçlarına
Solmamış teninin rengi bu karanlık odada
Tut elimi gidiyoruz sonsuzluğa.

9-D Eylül HASYER

ANSIZ GİDİŞ

İflah olmayan sevgim;
Yıkılmadan, ümidini kesmeden
Koşuyor peşinde pes etmek nedir bilmeden.
Yüreğimde bir iplik,
Dönmüş sen gidince ilmikten kördüğüm.
Topallıyorum, yetişemiyorum, kavuşamıyorum sana.
Yine de reyhanı içime çekmenin hayalini bırakamıyorum.
Yunuyorum hayallerimi, yeni günlerimi.
Sensizliğe katlanmak için
Senden arındırmaya çalışıyorum anıları.
Unutmak, vazgeçmek istiyorum.
Tüm senlik, bizlik gitsin;
Ben olayım, yalnız ve bir başıma...

Gittin, aniden bıraktın beni hayal ve yaşanmışlıklarımın baş başa.
En başta söyleseydin ya;
Gelmeyeceğini, göremeyeceğimi.
O zaman kabullenirdim belki, alışırđım.
Soranlara haykırırdım alınlarını karışlarken,
Gelmeyeceğini ve dönmeyeceğini söylerdim.
Gökyüzünde kaybolmuş uçurtmasını bekleyen çocuk gibi,
Peşine düşmezdim belki de.
Ama şunu da unutmazdım,
Sonsuzluğa koşup eceline selam verişini...

10-E Tuğçe ER

“İnsanların tatile çıkarken amacı biraz yalnız kalabilmek değil midir? ”

YALNIZLIK

Nedir yalnızlık? İnsanlar niçin kendilerini yalnız hissederler? Yalnızlık huzur mudur? Aslında yalnızlık tek bir manaya gelmez. Fiziksel ve ruhsal olarak ikiye ayrılır.

Fiziksel yalnızlık genellikle şehir yaşamının sıradanlığında yaşamak zorunda kalan insanlar için bir özgürlüktür. Kentlerde yaşayan birçok kişinin ağzından şu gibi ifadeleri sıkça duyarız. “Emekli olayım, köye yerleşeceğim. Tarım yapacağım, doğal yaşayacağım.” Bu sıradan yaşamdan sıkılmış, her gün aynı şeyleri yapmaktan bıkan insanların doğayla beraber olma, insanlardan uzaklaşma isteğidir. Bu doğal olarak her insanda ortaya çıkabilir. Bu istek tehlikeli bir durum değil bilakis gerekliliktir. İnsanların tatile çıkarken amacı biraz yalnız kalabilmek değil midir?

Bir de ruhsal yalnızlık vardır. İşte bu tehlikeli olan yalnızlıktır. Bazı insanların sosyal çevresi dardır hatta yoktur. Bu insanlar sorunlarını sürekli içlerinde yaşar, içlerinde çözmeye çalışırlar. Acılarını yalnız çekerler. Bu yüzden daha çok yıpranırlar. Bu durum zamanla depresyona ve diğer ruhsal hastalıklara da dönüşebilir. İşte böyle bir yalnızlık insan hayatını yaşanmaz hale getirebilir.

Neticede yalnızlık tam manasıyla bir ilaca benzetilebilir. İnsan bu ilaçtan ne mahrum kalmalı ne de bu ilacı haddinden fazla kullanmalıdır. Aksi takdirde fiziksel ve ruhsal olarak ciddi zararlar görür.

10-B Hüseyin TOPRAK

RUHUM

*Kendi ruhumla baş başa
Kimsesiz savaşıyorum
Götürün beni uzağa
Ruhumdan kaçamıyorum*

*Kimsesizliğime acıyor,
Aynaya bakamıyorum
Normal olmayan ben miyim?
Benliğimden kaçamıyorum*

*Ne yapacağımı bilemeyip
Gitgide değişiyorum
Yalnızlık korkusuyla
Kendimden vazgeçiyorum*

*Kalbimle bir olamıyorum
Beynimle halletmeye çalışıyorum
Kendi içimdeki çölden çıkamadıkça
Hiçbir şeyi düzeltemiyorum*

*Artık nefes alamıyorum
İçimdeki kafesten çıkamıyorum
Boğazımı bırakmayan ellerim
Benimle beraber olmadıkça
Ruhumdan kaçamıyorum*

10-B Zeynep Nur ERGÜZ

“Belki de kalbiniz mantığınızı bir süreliğine tekrar kandırır.”

YALNIZLIK AYNASI

Yalnızlık insanın kendi kendine kaldığı yegâne anlardır. Yalnızlık iyidir, asildir ama her zaman zannedildiği kadar güzel olamayabilir. Çünkü her şeyi yutar. Evet, yalnızlık her şeyi yutar. Gözyaşlarını, terk etmeleri, terk edilmeleri, aldatılmaları, hüznü, acıyı, uykusuzluğu... Neyi üstüne koyarsanız içine alır ve yutar ama hiçbir zaman kaybetmezler.

Yalnızlık her yerdedir. Siz orada yok zannedersiniz ama oradadır ve zamanı gelince yeniden ortaya çıkar. Ortaya çıktığında zannettiğiniz kadar güzel ve huzur verici olmadığını anlarsınız. Çünkü yaşadıklarımız tam o anda gelir aklımıza. En can alıcı noktaları bu anda hatırlarız, içimizi yakıp kavuran hasret tam bu anda alevlenir ve tam bu anda dört bir yanımızı sarar özlem. Yalnızlığın en dayanılmaz yanı da budur. Tüm bu yanları olmasa güzeldir aslında yalnızlık, asildir. Yalnızken soruları sadece siz sorarsınız, cevaplar sadece size aittir, kimse kıramaz sizi, çünkü zaten kırgın olduğunuz için yalnızsınızdır. Lakin bahsettiğim gibi yalnızken ihaneti hatırlarsınız. Yalnızlık böyledir. Yalnızlık tıpkı hasta iken içtiğimiz acı bir ilaç gibidir. Tadı kötüdür ama hoşumuza gider çünkü bizi iyileştireceğini biliriz.

Yalnızlığın diğer bir cazibesi daha vardır: dışarı verdiği görüntü. Evet, yalnızken dışarıya verilen görüntü hoşumuza gider. İçinizde kıyamet kopar ama dışarıda kılınız kıpırdamaz, sakinsinizdir. Mesela yalnız başına oturan birini gördüğümüzde yalnızlık çok hoşumuza gider ama hiç düşünmeyiz bunu o insanlara neyin yaptırdığını. Hüzündür belki, acı, aldatılma, sevgi... Birçok sebebi vardır yalnız kalmanın ya da yalnızlığı sevmenin. Lakin bana sorarsanız asıl sebebi sevgidir ya da aşktır. Sevgi kendin gibi olanı sevmek ya da kendine iyi olanı sevmektir. Aşk ise daha zordur. Kendinden gayrısını sevmek, kendinden başkasında bugüne kadar seni eksik bırakan parçayı bulabilmektir. Bu ikisinden birini yaşarsanız ama karşınızdaki yaşayamazsa ya da bulduğunuz zannettiğiniz parça sizi daha da eksiltirse yalnızlığı tercih edersiniz. Acı, keder, gözyaşı da bunu besler.

En sonunda yalnızlığa sığınmanızın nedeni ne olur bilemeyiz, bilemezsiniz. Belki de aşkınızın nefretin sevilmesinden ibaret olduğunu fark edersiniz. Belki de sevginiz yalanla beslenmiştir. Belki de gözyaşlarınız hiç değmeyen birileri için aşkınızı beslemiştir. Belki de en sonunda mantığınızı dinleyip yalnız kalmak yerine kalbinizi dinleyip “Aşk” adındaki aldatmacayla yeniden kandırılırsınız. Belki de kalbiniz mantığınızı bir süreliğine tekrar kandırır. Ama sadece bir süreliğine...

10-B Melike İrem ÖZKAYA

YALNIZLIK

Gel otur تنها soframa
Yalnızlığın tadına bak
İliklerine kadar hisset o tadı
Hissettikçe uzaklaşmak

Mutlu kalabalığı görünce
Benim gibi aldanacaksın
Kâbuslardan uyanınca
Kimseyi bulamayacaksın

Zaman hiç geçmeyecek
Ama yaşlanacaksın
Ölürken bile yanında
Kimseyi bulamayacaksın

Bir kedi al sen de
Bir çiçek koy evine
Ya da sevindir bir yetimi
Yalnız hissettikçe kendini

9-D Esmâ BENZER

YALNIZLIK

Yalnızlık; dilden dile de değişir, yerden yere de, kişiden kişiye de. Her biri için ifade ettiği anlam farklıdır yalnızlığın. Sözlükte “yalnızlık” da denilse, her insan için ayrı bir anı, geçmiş ve gelecek ifade eder.

Kimilerinin hiç tatmadığı, kimilerinin peşini bırakmadığı, kimilerinin korkulu rüyası ve kimilerinin yaşam biçimi...

Kimi insan sever yalnız olmayı; sessiz, sakin olmayı. Kimisi de kaldıramaz, varlığının kaynağının, başkaları olduğunu düşünür.

Herkes kendince tanımlar, sözlükte yazan yetmezmiş gibi. Ama aslı soyut olan bu somut sözcük yedi milyar anlam ve bir açıklamadır.

10-C Muhammed Hasan ALİCİ

AYNA

Ben ona o bana bakar
Kapılar üstüme kapanırken
Perdeler çekilirken
Ondan başka dostum yok benim

Yalnız olmayanlar bilmez,
Sessizliğin verdiği korkuyu
Herkes sırt çevirirken
Ondan başka dostum yok benim

Dışarıda gülüp oynaşırken
Koltuklar bana bakarken
Gözlerim kapanırken
Ondan başka dostum yok benim

Duygularımı unuttum
Karanlığın içinde.
Kimse bilmezdi bu hâlimi
Ondan başka dostum yok benim

9-D Emre Can ATAŞ

EN BÜYÜK MUTLULUK SENSİN!

Bazen avazın çıktığınca bağırarak, kendini yollara vurmaya istersin. Gözlerinden okunur çaresizliğin, bunu bilirsin. Yalnızlık rahatlatır seni zannedersin ama zorluğunu bilirsin. Nüfuz eder iliklerine yalnızlığın soğukluğu. Ölüyorsun dersin ama ölmezsin ve usulca yanaşırsın yatağına. Gözlerinden yaşlar süzülür belki. Ama usulca ağlayacak bir yatağı olmayanları bilmezsin. Bir omuz ararsın sınımsızca. Yalnızlığın soğukluğunu gidermek istersin. Ama sen... Sen başkasına omzunu vermezsin. Bir gün kalkıp pencereden bak mutlu olmak nedir diye. Bakarsın, bakarsın ama görmezsin, çünkü en büyük mutluluk sensin, bunu bilmezsin!

10-E Şaban KARAOĞLAN

SANKİ YALNIZLIĞIM...

Üzerine kar yağın sokağımın ressamı olduğu,
Beyazı ben siyahı sen olan bir fotoğrafın,
Neden bir kalem bulunmaz ki ressamın ellerinde?
Bir siyah çizgi çizse üzerinde bulunduğum yalnızlığın.

Kapının ardından yükselen çocuk sesleriyle uyandığım,
Gündüzün güneşe, gecenin aya kavuşmasını beklerken,
Uçmayı öğrenip gitsem, bir avuca sığdıramadığım
O gökyüzüne, ne yıldızlar yalnız kalır ne de ben.

Rüzgârlar habersiz girer içeri penceremden,
Evimi dolaşırken bir ses, sanki bir gürültü
Gramofonu bozuk hayatımda çalan şarkı gibi,
İçime dolan yılların sesi, sanki yalnızlığım.

11-A Barış KAYA

VARLIK

Bilir misiniz kapanan kapıların sesini?
Duyar mısınız ölüm sessizliğini?
Varlık ile yokluk arasındayım,
Kaybetmek üzereyim varlık muhasebesini.

Gecenin aydınlığı çarpıyor gözüme.
İçimdeki karanlık konuşuyor
İnsanlığın yalnızlığına:
Çok sanırsın az gelir ya...

9-D Semih Kaan SARİMEHMETOĞLU

“Kendine dönüş yaşatmaktır belki de amaç.”

YALNIZLIĞIN EZGİSİ

Şarkının birinde der ki: “Yalnızlık paylaşılmaz.”. Gerçekten paylaşılmaz mı yalnızlık? Kalabalıkta yalnız olursan paylaşmış olmaz mısın yalnızlığı? Kalbinin sesini kalabalıkta duyamaz mısın? “Gökyüzünde yalnız gezen yıldızlar, yeryüzünde sizin kadar yalnızım.” demiş Zeki Müren. Tüm soruların cevaplarını veriyor aslında bu sözler.

Günümüzde gösteriş için kullanılan bir kavramdan başka bir şey değil yalnızlık. İnsanlar kitaplarda o kadar çok okudu, filmlerde o kadar çok izledi ve bu onları o kadar çok etkiledi ki kendi sıkıcı yaşamlarını etkileyici kılmak için yalnız kalmak ister oldular. Yalnız olunca “havalı” olduklarını düşündüler. Belki de bize bunu düşündürtüler. İnsanların bir olma duygusunu çürütmeye çalışmış da olabilirler. Kendine dönüş yaşatmaktır belki de amaç. Fakat böyleyse bir yerde hata yaptıkları kesin. Kendine dönüş yapabilmen için yalnız olman gerekmez çünkü.

Yalnız olmak düşünüldüğü kadar kötü müdür ya da farklı bir bakış açısından bakacak olursak her insan yalnız değil midir? Bence kötü bir şey değildir yalnızlık. Öyle güzel katkıları var ki kişiye. Soru sormayı öğretiyor ilk olarak. Düşünceleriyle baş başa bırakıyor. Sonraki aşamada da kişi tek başına dışarı çıkabileceğinin farkına varıyor. Kendini tanıyor. Uzaklara dalıyor ve düşünüyor. “Gerçekten yalnız kalmak için mi geldim dünyaya?” Fark ediyor her şeyin kararında olunca güzel olduğunu. Yalnızlık gibi duygular bile kararında güzel, birileriyle paylaşılınca özel.

Yalnız kalmaktan korkmayın, fakat yalnız kalmak için çırpınmayın da. Kararında...

10-B Mutiya Zeynep ÖZÇUBUKÇU

YALNIZLIĞIN KALABALIK HÂLİ

Yürüyorum

Nereye olduğunu bilmeden

Kime çarptığımı umursamadan, hissetmeden

Sadece gidiyorum ayaklarım nereye götürüyorsa

Ne zaman, nereye varacağımı kestiremeden

Yarınki işlerimi hiçe sayarak

Sadece yürüyorum

En aydınlık sokaklarda karanlığa gömülmek

Sanki körmüşçesine görmemek

En dolu, en sesli sokaklarda

Sağırmişçasına duymamak hiç kimseyi, hiçbir şeyi...

Kayboluyorum o sokaklarda

Sokak lambalarının nahoş ışıklarında

En sevdiğim şehirde kayboluyorum

Âşık olduğum o şehirde kayboluyor, ona karışıyorum

Kaldırım taşlarıyla paylaşıyorum yalnızlığımı

Ve gecenin sessiz karanlığıyla

O sis çökmüş sokakta

Sessizce, ama bir o kadar da çığlık çığlığa...

10-C Melek TAVLU

“Yalnız balina gibi yapayalnız doğarız.”

KİM DAHA YALNIZ?

52 Hertz Balinası. Dünyanın en yalnız yarattığı... Normal balinalar 12 ile 25 hertz arasında ses çıkarırken kendisi 52 hertz frekansında ses çıkaran, kimsenin anlamlandıramadığı yalnız balina... İlk başlarda sağır olduğu düşünülse de sonradan sağır olmadığı anlaşılan, 52 hertz frekansındaki sesi yalnızlıktan çıkaran dünyanın en yalnız yarattığı...

Senin de şurada bir yerde ona sımsıkı sarılıp “Yalnız değilsin, artık ben varım.” deme isteği uyanmadı mı? Peki neden? Çünkü onda kendini görüyorsun. Çünkü sen de yalnızsın. Bu dünyaya gelirken de yalnızdın, bu dünyayı yaşarken de yalnızsın, bu dünyadan giderken de yalnız olacaksın. Çünkü sen de bu dünyada tıpkı yalnız balina gibi sesini duyurmaya çalışıyorsun. Çünkü senin de sesini kimse duymuyor. Parıldayan benliğini, kıymetli ruhunu kimse görmüyor.

Gün içerisinde başkalarının istediği gibi yaşıyorsun belki de. Ama ay yükseldiğinde, gece yalnız kaldığında, yatağına uzandığında sen sensin. Tek başınasın. Sen ve aklındaki düşüncelerin... Sen ve hayallerin... Sen ve gerçek benliğin...

Bazen kimsenin seni anlamadığını hissetmek gibi değil mi yalnız balinanın hikâyesini duyduğundaki hüznün? Sanki seni de kimse duymuyor gibi.

Aslında bu dünyada hiç kimse sen olmanın ne demek olduğunu bilemez. Kimse dünyayı tam olarak senin gözünden göremez. Hepimiz farklı telden çalarız. 52 Hertz Balinası gibi farklı frekanslardan konuşuruz. Yalnız balina gibi yapayalnız doğarız. Yalnız balina gibi bizi anlayacak birilerini bulmak için çırpınır dururuz.

Şimdi soruyorum sana: Şu dünyanın en yalnız yarattığı 52 Hertz Balinası mı yoksa insanoğlu mu?

10-B Neslihan Nur TİRYAKİ

YALNIZLIK

Boş ve karanlık bir odada,
Oturuyorum bir başıma.
Ne sen geldin ne bir başkası
Sor, duvarlar anlatsın sana.

Bir aynam var bu küçük odada.
Tek bir dostum varsa da orada
Her sefer de selam verir bana.
Merhaba yalnızlığım, merhaba.

Gül bile dokunsam dikenini batırır.
Aldatılmış yalnızlığım yağmur yağdırır.
Bu yağmur ki sadece beni ıslatır.
Kara bulutlar benden sonra dağılır.

Yukarıda yalnız gezen yıldızlar,
Sorarım nerede anlayanım var?
Her geçen gün sararıyor sayfalar.
Şimdi benim onlardan ne farkım var?

10-D İhsan Umut ATLI

YALNIZLIK

Yalnızlık birçok insanın karşı karşıya kalmaktan korktuğu bir şeydir. Yalnızken kendini çok değersiz hissedersin bazen. Bazen de yalnız kalınca huzur bulursun. İşte bu iki durumdan hangisiyle karşılaşacağını bilmediğin zamanda da yalnızlıktan korkarsın. Hâlbuki yalnız kalmak bir tür zenginliktir. Korkmamak, yeri geldiğinde yalnız kalabilmek gerek. İnsan kendini ne kadar tanırorsa o kadar zengindir. İnsanın kendiyile tanışması da yalnız kalabilmekten geçer. Kendi başına, kendi ayakları üstünde, kimseye bağlı kalmadan yalnız başına bir şeyler için çaba sarf etmek, bir amaç uğrunda yalnız başına iyi ve kötü şeyler yaşamak insanı kendiyile tanıştırır. Bu yüzden korkmamalı yalnızlıktan, yalnız kalmaktan insan...

10-B Zeynep GÜL

YAPAYALNIZ

Bakarsın anlamsızca etrafına,
Bir ben mi kaldım bu dünyada?
Başını yaslayacak omuz olmayınca,
Tüm dünya senin olsa ne fayda.

Yankılanır sesin hep etrafta,
Yanında bir ten olmadıkça.
Bağırsan seni kimse duymaz,
Avazın çıksa yararı olmaz.

Koşar durursun uzaklara,
Kimse yok mu benden başka?
Anlarsın artık en sonunda,
Bir sen varsın ortalıkta.

Yorulursun bunca zaman sonra,
Atar durursun kendini bir tarafa,
Belki bir sokak lambasının altına.
Kalırsın o dondurucu sokağın ortasında,
Yapayalnızca.

11-B Eren AKARSU

YALNIZLIK SEBEBİ

Stefan Zweig yazmış:

“İnsan akşama kadar bir şey olmasını bekler ve hiçbir şey olmaz. Bekleyip durur insan ve yine hiçbir şey olmaz. İnsan bekler, bekler, bekler; şakakları zonklayana dek düşünür, düşünür, düşünür. Hiçbir şey olmaz. İnsan yalnız kalır. (...) Yalnız, yalnız...”

Burada anlatılan o kadar çok şey var ki, ben şöyle yorumladım: Yalnızlığın tek bir sebepten doğmadığını, aslında birçok nedeninin olduğu...

“... İnsan bekler, bekler, bekler...”

İnsan insandan şefkati, ilgiyi, önemsenmeyi, saygı duyulmayı kısacası sevgiyi ve mutlu edilmeyi bekler. Bir insanın etrafı ne kadar kalabalık olursa olsun sevgisini, ilgisini beklediği kişi veya kişilerden bunları görmüyorsa o kişi yalnız, mutsuz ve değersiz hisseder -ki bence de öyle-. Kısacası yalnızlığın bir sebebi beklemekten doğar.

Bir başka yalnızlık sebebi ise;

“...İnsan düşünür, düşünür, düşünür...”

İnsanı ne zaman ki sevdikleri yanıltır, ne zaman ki birer birer düşürürler maskelerini, ne zaman ki her şeyin ve herkesin bir yanılgıdan bir hayal kırıklığından ibaret olduğunu anlar; işte o zaman kendi köşesine çekilir, düşünür, düşünür, düşünür ve yalnızlıkla tanışır. Yalnızlık derin bir kuyu gibi gelir, gitgide alışır. O kadar alışır ki yalnızlığa artık yeni birileriyle tanışmaya, güvenmeye, o insana hayatından bahsetmeye, o insana zaafalarını göstermeye ve sevmeye artık tenezzül bile etmez. Çünkü bilir tekrar aynı şeylerin yaşanacağını. O kişinin kendi hayatına girip altüst edip tekrar gideceğini... Bazı insanlar bu hataya defalarca düşer, yalnızlığı yaşamayı sevenler ve alışanlar bunu istemezler. Kendi muhteşem yalnızlıklarında yaşamaya devam ederler.

Bir başka diyeceğim ise hayata insan anlam katar, insanın kattığı anlam dışında pek bir anlam yoktur. İnsan başkalarına yardım etmediği sürece yapayalnızdır.

10-B Gülsüm YAPICI

YALNIZLIK

*Bir yaprak gibi düşerim de, elimden tutan olmaz,
Ne günler gördüm geçirdim, "Hâlin nedir?" diyen çıkmaz.*

*Ey hayat; elbet bu karanlık bir sabaha kavuşacak,
Geride sensiz geçirdiğim günler ve alışamadığım yalnızlık kalacak.*

*İçinden çıkmak istiyorum bu girdabın, yönümü bulmakta zorlanıyorum,
Sesimi duyan yok, uçsuz bucaksız mekânlarda şiddetle haykırıyorum.*

*Toprak suya, gül güneşe, ben sana muhtacım,
Sensiz gönlüm yalnız, sensiz her şey boş; baş tacım.*

*Gidiyorum diyardan diyara, bilinmezlere doğru; bir son için,
Sadece bir bakış, bir tebessüm bu kadar mı zor, niçin?*

*Bir çiçekle bahar olmaz, yalnız taştan duvar olmaz,
Dünyalar önüme serilse yerin hiçbir şeyle dolmaz.*

*Ömrüm seni aramakla geçti, sensizlikten kurtulmak için,
Sadece bir kibrit çöpü, bir kıvılcım yeter her şeyden sıyrılmak için.*

*Derin bir nefes çekiyorum; oysa hayat yaşamaya, yaşlanmaya değer,
Ey yalnızlık, bir gönül huzuru kadar canın varmış meğer.*

10-C Muhammed Enes KAYA

"Geçmiş, insana yaşadıklarını hatırlatır, yaşattıklarını da."

YALNIZLIK

Bazen derler ya hani: "Kendi sesimi dinlemek istiyorum ya da yalnız kalmak istiyorum." diye... Ama ruhumuzu dinlemek sanılanın aksine pek de huzur verici bir şey değildir. Yalnız kalmak rahatlatmaz insanı. Çünkü iyisiyle kötüsüyle geçmişti hatırladığımız tek an yalnız kaldığımız andır. Geçmişti hatırlamak da iyi bir şey sayılmaz. Geçmiş, insana yaşadıklarını hatırlatır, yaşattıklarını da. Korkularını, üzüntülerini, pişmanlıklarını hatırlatır. İyi anlar ise bu, beynimizi kemiren düşüncenin altında ezilip gider. Zamanın hezimetine uğrar.

Yalnız kalarak dinlenebileceğimizi sanırız. Hatta özeniriz yalnız insanlara. Bir pazar sabahı yalnız yaşadığı evinde, sıcak kahvesini alıp içen kadına özeniriz ama bilmiyoruz o kadının kahvesini neden yalnız içtiğini. Onu, buna iten sebep neydi, bilmiyoruz. Parkta tek başına oturan amcaya bakarak ne kadar huzurlu olduğunu düşünürüz. Oysaki kimse bilemez bu insanların yalnızlıktan ne kadar memnun olduğunu. Belki kendileri de bilmiyorlardır bir dost gülüşünün verdiği huzuru ya da unutmışlardır.

"İnsanlar köprü kuracakları yerde duvar ördükleri için yalnız kalırlar." demiştir Newton. İnsanlar gururlarına yediremedikleri için hep ilk adımı karşıdan beklerler. Bu yüzdendir ki hayatları beklemekle geçer. Karanlık bir kibir kuyusunda geçer ömürleri. Ördükleri duvar yükseldikçe kendi köşelerinde yalnız kalırlar. Kuracakları köprüünün arası açıldıkça açılır. Taa ki insanı içine çeken bir uçurum hâline gelene kadar.

10-A Burak ÖZDEMİR

YALNIZIM YALNIZ

*Yalnızlığın simgesi sonbahardı,
Dökülen yapraklar gözyaşlarımdı,
Dinlediğim müzik de rüzgârdı.
Esen rüzgâr döktü bütün yaprakları.*

*Alıştım giderek yalnızlığa,
Dönüştüm kupkuru bir dala,
Örtüldü üstüme kardan bir tabaka.
Hep seni aradım ben aslında.*

*Yalnız geldim ben bu dünyaya,
Yalnız da giderim mezara.
Her ne kadar seni unutamasam da,
Alıştım ben giderek yalnızlığa.*

*Nasıl biliyor musun yalnızlık alışkanlığı?
Tek başına yenilen yemekler gibi tadı.
Ne kadar yesen de doyurmuyor karnı.
Beraber yesek de bitse şu yalnızlık alışkanlığı.*

*Biliyorum zaten gelmeyeceğini.
Benimki sadece ümitli bekleyiştı.
Yokluğuna da alışırım belki.
Yalnızlığa zamanla alıştığım gibi.*

10-A Göksu DAI

“Yalnız insan bir gün aradığını bulur mu, orası muamma.”

YALNIZLIK

Yalnızlık, kişinin yaşamış olduğu olumsuz ya da olumlu durumlar sonucunda tek başına kalma isteği olarak tanımlanabilir. Yalnızlık bazen iyi, bazen de kötü sonuçlar doğurabilir.

Her ne yaşanmış ya da yaşatılmış olursa olsun yalnızlık, insanın başına gelebilecek en güzel şeylerden biridir. Evet, benim şahsi fikrime göre yalnızlık, bu ruhsuz dünyada hâlen varoluş savaşı veren iyi hâl ve duygulardan biridir. Eğer tam anlamıyla yalnızlığı yaşayabiliyorsanız gerçekten şanslısınız demektir. Elbette bu yalnızlığın da bir haddi, bir sınırı olmalıdır. İnsan, kendini bütün insanlardan soyutlamamalı, toplumda meydana gelen hadiselerden de uzak kalmamalı ve haberdar olmalıdır. Çünkü kendini toplumdaki soyutlamış olanlar; zihnini, fikrini, aklını içine kapanık ruhuna hapsetmiş bir duruma gelir.

Yalnız insan her zaman bir arayış içindedir. Bilgiden ve öğrenimden mahrumsa gelişmiş beyinleri, parlak fikirleri arar. Eğitimden mahrumsa karakterli bir akıl hocası arar. Sağlığından mahrumsa şifasını arar. Sevgiden, şefkatten mahrumsa anasını, babasını, arkadaşını, can yoldaşını yahut sevdiğini arar. Rahmetten, merhametten, dilediğinden mahrumsa Yaratıcı'yı arar.

Kimilerine göre ise yalnızlık, insanı depresyona sokar, intihara sürükler. Ben öyle düşünmüyorum. Çünkü bir insan tek başına zorluklarla, hayatla ve sıkıntılarla mücadele etmeyi öğrenebilmişse o kişi için böyle sonlar düşünülemez.

Yalnız insan bir gün aradığını bulur mu, orası muamma. Ancak yine de yalnız bir insan, hep bir arayış içindedir. Sanki olmayan bir peşinde koşar gibi.

10-C Furkan ANAÇ

YALNIZLIK

*Yalnızlık, bir hüznü şarkı gibi
Eski, derme çatma bir radyoda çalan
Her nakaratında tekrarlanan sözleri,
Vurur kalbe hançer misali.*

*Yalnızlık, terk edilmiş evin penceresindeki tek çiçek,
Hatırlanmamak üzere unutulmuş, bir başına bırakılmış,
Kimsesiz, solgun, bir o kadar çaresiz,
Güneşin dahi uğramadığı penceredeki tek çiçek.*

*Yalnızlık, en acı ayrılıktaki gözyaşındır,
Ağladıkça dinmeyen,
Hıçkırıkça çoğalan,
Derin hülyalarla umutları kalbe gömen gözyaşındır.*

*Kaybolmaktır yalnızlık,
Kalabalıkların yüksek uğultusunda.
Kimsecikler fark etmeden, öylece dururken,
Bambaşka dünyalara sürgün yemektir yalnızlık.*

*Yalnızlık, derin uykunda okunan son ninni,
Etrafta yankılanan, acıyla duyulan,
Küçük, kuru, karanlık mabesinde dinlediğin,
Kim bilir belki huzurla ya da gelen somun azabıyla,
Senin için okunan son acı ninnidir yalnızlık.*

11-B Nida SUBAŞI

29 Eylül 1996

Sevgili Ceren,

Umarım bu mektubu okuduğun zaman şu anki hayatını yaşıyor olmazsın. Şu anda olduğun gibi kimsenin sevmediği, sadece kendine sahip olan biri olmazsın. Şu an bu mektubu yazan Ceren'i pek sevmesem de umarım 20 yıl sonraki Ceren sevebilecek bir Ceren olur.

Bu mektubu okurken muhtemelen benden daha çok şey yaşamış, daha tecrübeli biri olacaksın. Ama benim şu an hissettiğim duyguları, zihnimdeki boşluğu, ruhumdaki karanlığı, bedenimdeki kirliliği unutmuş olacaksın. Demek istediğim; o zamanki sen, şu anki ben olmayacaksın. Olmanı istediğim de söylenemez gerçi.

Ne işle meşgul olduğumu merak ediyorum doğrusu. Kalabalık bir ortamda çalışıyorsan umarım fobini yenmişsindir.

Toplum içine çıkmak istemediğimden yazılarını yazıp kenara çekilen bir yazar olmak gibi bir planım var. Yine de kalabalığa dayanabilen bir yazar olmuşumdur umarım. Tek yapabildiğim “yazmak” olmasaydı keşke! Güzel olsaydım manken olmayı dilerdim. Güzel çizebilseydim ressam olabilirdim. Kalabalık ortamda konuşabilseydim öğretmen olmayı çok isterdim. Özellikle ilkokul öğretmeni... Daha karakteri oluşmamış çocuklara zorba olmamayı, iyi biri olmayı öğrettirdim.

Anne oldun mu acaba? Olduysan umarım iyi annelik yapıyorsundur, onu asla bırakıp gitmezsin.

Birçok şey olmuş olabilirsin ama umarım bunlar beni unutmanı sağlamaz, böylece benim yaptığım hataları sen de yapmazsın.

Senin için yaşıyorum, en küçük bir mutluluk ihtimali için.

Gelecekteki bana sevgilerimle...

Ceren Bulut

10-B Zeynep Nur ERGÜZ

KARAHİNDİBA TANESİ

*Yatağında uzanıyorum öylece
Kafamda binlerce düşünce
Susturamıyorum hiçbirini
Bir olamıyorum kendimle*

*Dökmek istiyorum içimdekileri
Tüm kin ve nefretimi
Bağırsam bile neye yarar
Kimse duyamayacakken sesimi*

*Savaşıyorum kendimle
Sonu olmadığını bile bile
Bir zavallı gibi
Çabalıyorum çaresizce*

*O sırada kendimi
Yolunu bilmeyen karahindiba tanesi gibi
Savrulurken buluyorum uzaklara
Ama kimsecikler görmüyor beni*

*Düşüncelerimin arasından gelen o sese
Cevap vermeye çalışıyorum ümitsizse
Ama yine de boğazımın kuruluşundan
Çıkıyor sesim yeterince*

10-A Zeynep DÜLEK

KİMSESİZLERİN GÖLGESİ

*Yalnızlığım duvarların sesi,
Yalnızlığım kimsesizlerin gölgesi.
Kimse kurtaramaz bu dertten beni,
Yalnızlık... Sadece yalnızlık...*

*Yaşamın kaçınılmaz gerçeği,
Yalnızların hayat felsefesi.
Güvenecek kimsen kalmamışsa
Yalnızlık en yakın arkadaş sana.*

*Derdini tasarı paylaşacak kimsen yoksa
Yalnızlık hemen yanı başında,
Herkes sırtını dönse de sana,
Yalnızlık hep içinde sen aramasan da.*

*Kimsesizlik vurursa suratına,
Duvarlar yetişir imdadına,
Belki konuşmazlar seninle ama
En iyi dinleyicidir onlar anlayana.*

10-A Elif Gizem SUBAŞI

“Çünkü yalnızlık, insana kendini yarım hissettirir.”

YALNIZLIK VE İNSAN

Gerçek anlamda ruhumuzu dinlendirebildiğimiz ve onu dinleyebildiğimiz zamanlar yalnız olduğumuz anlardır. Ancak düşünülenin aksine bu anlar o kadar da huzur verici değildir. Yaşadıklarımız, ardımızda bıraktıklarımız en ince ayrıntılarıyla beynimizi kemirir. Yalnızlığın en acı verici noktası da bu değil midir?

Yalnızlık bizim için tadına varılamayan bir şey olarak kalmıştır her zaman. Bizler yalnız kaldığımızda her şeye çözüm bulabileceğimizi, her şeyin yoluna gireceğini düşünürüz. Bu yüzdendir ki yalnız yaşayan insanları hep mutlu hayal eder, onlar gibi yalnız yaşamak isteriz. Fakat hiç aklımıza gelmez bankta tek başına oturan bir adama bunu yaptırmanın ne olduğu.

Yalnızlığı sevdiğimizi söyler ama onunla yalnız kalmaktan korkarız. Çünkü yalnızlık, insana kendini yarım hissettirir. Özdemir Asaf'ın da dediği gibi “Yalnızlık insanın kendi kendine mektup yazması ve dönüp dönüp onu okumasıdır.” O mektubu yazmak yalnızlığı başlatır ama kaçınıcı okuyuşta bitecektir bilinmez.

Yalnızlık uzaydaki bir kara deliğe benzer, her şeyi üzerine koy hepsini alır yutar ama hiçbirini yok etmez. Bir yerde öylece durur. Ağırılığı çoktur ama en küçük zerresi bile yoktur.

10-D Beyza Şevin KILIÇ

YALNIZLIK

Pencerem oldu sandım
Hayat çekti perdesini
Karanlık örttü üstümü
Sen yalnızsın diye diye

Kuş bile hülyaya uçtu
Kendince sıcak olan güneşe
Bir ben uçamadım, kalakaldım
Papatya seviyor sevmiyor diye

Damladı kalbimin üzerine
Her gün her gece
Yalnızlık dedikleri ne ki
Her gün gördüğüm; dört duvar, dört pencere...

Susmam lazım
Bitiyor şiir gibi hayat
Kalakaldık yine papatyaya, kahveye
Kalabalığın içinde yaşadığım yalnızlık ile.

11-A Hamza ÖZTÜRK

YALNIZLIK VE KENDİM

Gündüzler, geceler hepsi anlamsız.
Tek başıma yok oluyorum.
Kâh gülüyorum, kâh ağlıyorum.
Ve sonra kendimi dinliyorum.

Kendime, kendimi anlatıyorum.
Konuşuyorum kendimle.
Artık duvarlar da konuşmuyor benimle.
Beni yalnız ben anlıyorum.

10-D Eda DOĞAN

ÖZGÜRLÜK VE YALNIZLIK

İnsan yalnızlığı sevmelidir. Bazen ona kucak açmalıdır. Çünkü insan özgür olmaya ihtiyaç duyar. Ruhumuza üflenmiştir bu duygu. Sıkıcı hayatımızdan kaçmak isteriz. Ailemizden, arkadaşlarımızdan, kalabalıklardan, farklı seslerden... Kısacası her şeyi bir kenara itip bazen sadece özgür olmak isteriz, istemeliyiz. Her ne kadar sosyal bir varlık da olsak sadece kendimizle de kalmalıyız bazen.

Benim kanımca insanın özgür olması için yalnız olması gerekir. Çünkü bana göre özgürlük tamamen kendinle kalmak, sadece kendini dinlemek, kendini tanımak, kendinle yüzleşmek, kendinle konuşmaktır. Ne kadar çok “kendi” kelimesini kullandım değil mi? Bunun sebebi yalnızlığın “bir başına kalmak” değil “kendinle kalmak” anlamına gelmesidir.

Mesela düşündünüz mü, biz insanlar neden aklımıza bir şey takıldığında gidip birine danışırız? Veyahut üzgün olduğumuzda neden birine üzüntümüzü anlatmak isteriz? Ya da şöyle sorayım: Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istediğimizde neden sadece kendi iç çekişlerimizi duymak yerine başkalarının bizi teselli etmesine ihtiyaç duyarız? Dizlerimizi başımıza doğru çekip ağlamak yerine neden birinin bize sarılmasını isteriz? Bir insanı özlediğimizde bunu amaçsızca sokaklarda dolaşırken haykırmak yerine birine anlatmak isteriz?

Çünkü biz insanlara; yalnızlık hep karamsar, depresif, mutsuzluk, hayal kırıklığı olarak anlatılmış. Hep kafamızda o şekilde yer edinmiş. Bu düşüncelerin dışına çıkamıyoruz. Oysaki bir anlasak yalnızlığın güzelliğini, verdiği hazzı bir tatsak, özgürlük duygusunu benliğimizde bir hissetsek... O zaman kopamayacağız yalnızlıktan. Farkına varacağız özgürlüğün aslında yalnızlıktan geldiğinin, ne kadar yalnızsak o kadar özgür olduğumuzun.

İşte biz insanların bunun farkına varması gerekiyor. Yalnızlığın “tek olmak” olmadığını aslında “özgürlük” olduğunun, “mutluluk” demek olduğunun farkına varmamız gerekiyor. Eğer bunu başarırız o zaman özgür olur, o zaman hayattan zevk alır, yüksek doruklara doğru kanat açarız.

10-C Hazal YASA

YALNIZLIĞIN İZLERİ

Bir kuşun kanadından düşen
Süzüle süzüle giden
Ve nereye gittiğini bilmeyen
Yalnız bir kuş tüyüyüm sanki...

Ne kadar sürecek bu yolculuk
Ne kadar sürecek bu yalnızlık
Umurumda değil artık
Yalnızlığa alışmış gibiyim sanki...

Bir uğultu geliyor bazen uzaklardan
İçim oluyor darmaduman
Anlıyorum ki o zaman
Gelen, yalnızlığın sesiymiş sanki...

Belki bu yalnızlık bitecek
Belki de sürecek sonsuza dek
Ömrüm elbet bir gün tükenecek
Yalnızlığın izleri kalacak sanki...

10-A İlknur TAŞDEMİR

YALNIZLIK NEDİR?

Herkesin yalnızlık hakkında bir tecrübesi olmayabilir, ama mutlaka bir görüşü vardır.

Bana göre yalnızlık, kendini tanımaktır. İnsan yalnız kalınca hayatın kargaşasından ve gürültüsünden uzak kalarak daha sağlıklı ve objektif düşünebilir. Böyle bir insanın kendini tanıması kolaylaşır ancak kendimizi tanımak hayatın en önemli kurallarından birisi olmasına rağmen gerçek şudur ki çoğu kişi bunu yapamaz. Kişi “Neden?” sorusuna bile cevap vermekten acizken kendisini tanıması ne kadar mümkün olabilir ki? Bunun nedeni; insanın yalnız kalmayıp, düşünmeyip, olayları tartmadan hareket etmesidir.

Kendini tanımanın en değerli unsuru ise kendinle barışık olmanı ve kendini sevmeni sağlamasıdır bana göre. Evet, çoğu kişi yalnızlığın sonuçlarının olumsuz olabileceğini düşünür fakat yalnızlık insanın kendisini tanıması ve sevmesidir. İnsanın etrafında hiç kimse olmayabilir veya sosyal çevresini genişletecek gücü kendinde bulamayabilir. Yalnızlığın bir türü de budur fikrimce.

Birçok kişiyi tanıyabilir, onlarla iletişim kurabilirsin fakat kafanın içinde, seni onlardan ayıran ve bağları koparan güç de yalnızlığın bir diğer tanımıdır. İnsanların seni anlamadığını düşünür ve ne kadar yalnız olduğunu kendi kendine hatırlatır durursun. Bu gibi kopukluklara rağmen kendini seven bir insan hayata çok yönlü bakar, kendini dünyayla ve kendiyile barışık bir birey hâline getirir. Yeni görüşler edinir, böylece ufku genişler ve daha fazla özveri sahibi olur. Böyle insanları her zaman takdir etmişimdir ve bana göre hayattaki en büyük başarı budur. Bu insanlar dünyanın sevimsiz hırsına kapılmayıp kendine bir şeyler katabilen insanlardır. Onları genellikle kimse sevmeyiz; onlar yalnız olsalar da içlerinde çok büyük işler başarırlar.

Sonuç olarak yalnızlık, hayatın en iyi yanlarından biridir. Yalnız kalın, kendinizi tanıyın ve kendinizi sevin.

10-C Merve Sena GÖK

YALNIZLIK

Bağrıışmaların olduğu bomboş bir odada
Konuşsam duyulmayacak duyan da anlamayacak
Şehrin en kalabalık meydanında bekliyorum
Binlerce kişi geçecek kimseyi tanımadan

Yüzlerce kişi konuşurken kulak vermemektir yalnızlık
Tiksinmeden gelir bu umursamazlık
Bazen ise adım atmaya cesaretsizlikten
Bazen ise fikirlerinin başkalarına anlamsızlığından

Yalnızlık sadece Allah'ın mı bilmem
Ama bizlere ağır bir yük
Bazense bir kurtuluş yolu, öğrendiklerimizden

İşte bu sözleri yazarken de yalnızım.
Kim değil ki şu hayatta
Sahte gözlerle gülerek rol yapmaktansa
Beyaz duvarları seyretmek...

11-C Oğuz Kağan KATRAN

“Ruh, insanın paylaşamayacağı belki de tek şeydir...”

YALNIZLIK

Yalnızlık, insanın kaçtığı yer; koştığı yöndür. Kimilerine göre huzur veren, kimilerine göre bunaltıcı olan yalnızlık, istensin ya da istenmesin her zaman insanın içindedir. İnsanın olduğu yerde, insan sayısı kadar yalnızlık vardır.

Peki, nedir bu yalnızlık denilen şey?

Sözlüklerde “kimsesizlik” olarak geçen yalnızlığı tanımlamak bu kadar kolay mıdır?

Bana kalırsa insanın yalnızlığı varoluşundan gelir, doğarken yalnızdır, ölürken yalnızdır, ölüme yakinken de yalnızdır. Doğum ile ölüm arasındaki süreçte kurulan ilişkiler yalnızlığı azaltır: aile, arkadaş, sevgili...

Ancak insanı yalnız kılan asıl şey bunların oluşu ya da olmayışı ile ilgili değildir, insanı yalnız kılan şey ruhudur.

Ruh, insanın paylaşamayacağı belki de tek şeydir, yalnızlık da buradan gelir. İnsanlarla bir şeyler paylaşmak, kendimizi açmak isteriz. Bu yalnızlığı biraz olsun hafifletmek, bir nebze olsun azaltmak için isteriz bunu. İnsanın kendisiyle kalması zordur, insan kendini tek başına taşımak istemez, ancak yükünü herkesle paylaşamayacağını da bilir ve güven ihtiyacı buradan doğar. İnsanın duygusal temel ihtiyaçları yalnızlıktan kurtulmak istediği için oluşmuştur ancak hep unuttuğu bir şey vardır, insan ruhunu bölemediği sürece asla yalnızlıktan tamamen kurtulamaz.

Ruha sahip her şey yalnızdır ve insan bir istisna değildir.

10-C Havin ARSLAN

“Çünkü yalnızlık mektuptaki kelimelerin arasında ölür ve sonra da...”

BİRLİKTELİĞİM

“Yanımda kimse olmadığından değil yalnızlığım, yalnız olduğumu söyleyebileceğim kimse olmadığı için yalnızım ben.” Tam olarak burada başlar yalnızlık ama nerede bittiği hâlâ meçhul. Ne diyor Özdemir Asaf “İnsanın kendisine mektup yazması ve dönüp dönüp onu okumasıdır.” İşte o mektubu yazmak yalnızlığı başlatır ama kaçınıcı okuyuşta bitecektir?

Bundandır ki yalnızlık genellikle bir insanın kendisini tek başınaymış gibi hissetmesi olarak tanımlanır. Ama bir insanı tüm kalabalıklara rağmen kendisiyle baş başa kalabilmesi ya yalnızlık değil de muhteşem bir “birliktelik”se?

Bu yüzden insanın kendisine yazdığı mektubu ne zaman küçük bir gülümseyişle okursa o zaman insanın yalnızlığı biter. Çünkü yalnızlık mektuptaki kelimelerin arasında ölür ve sonra da... dirilir. İşte bu noktada kelimelerle yalnızlık arasında olağanüstü bir “birliktelik” oluşur.

11-E Nurcan ZENCİR

SIRADAKİ YALNIZLIK

*Feryadıdır sessizliğin, yalnızlık bu çok acı
Çok tabibe gittim de sensin bunun ilacı
Bilemezsin hâlimi bu yalnızlık sancısı
Sıradaki yalnızlık sana gelsin*

*Alışırım sandım, zaman verdim bu oyuna
Kendimi kandırmaktan çok bıkmıştım aslında
Son sözlerin hala durur birer birer aklımda
Sıradaki yalnızlık sana gelsin*

10-E Semih AVCI

YOLDA YALNIZLIK

Dışarı zifiri karanlık,
Gözlerde ayrılık.
Etraf sessiz,
O ise kimsesiz.

Küçük bir düşünce,
Geçmişini görünce.
Gözlerde yaşlar,
Kafada karmaşalar.

Hızla inen damlalar,
İçinde bir hüznün var.
Anlamıyor yollar,
Duymuyor insanlar.

Gökyüzünde yıldızlar sönük,
Onun kalbi bölük pörçük.
Kime dönse yüzünü,
Sonunda kalp közü...

10-A Sevgi İYİDİR

YALNIZLIĞIN SESİ

Adada tek başına.
Kimsesi yok yanında.
Seslense duyulan çok.
Çağırarsa geleni yok.

Gökte Çoban Yıldızı
Parlar durur tek başına.
Işığı gören çok.
Yalnızlığını bilen yok.

10-D Ece Sare ÇELİK

“Diğer insanları dinlemekten kendi sesimizi duyamaz olmuşuz.”

KENDİNİ BULMA SANATI: YALNIZLIK

Şehrin kalabalığında yaşamaya alışan bizler yalnız kalmaktan korkuyor veya yalnız kalınca ne yapacağımızı bilemiyoruz. Sürekli gittiğimiz bir yere yanımızda birileri olmadan gitmeye çekiniyoruz.

Merak ediyorum, kaçınız bir filme gitmek isterken yanına birilerini bulamadığından gitmekten vazgeçti? Veya kaçınız dışarıda tek başına yemek yerken kendini kötü hissetti?

Yanımızda arkadaşlarımız, ailemiz ya da tanıdığımız birileri olduğunda öz güvenli ve güçlü hissederken tek kaldığımızda pasifleşiyoruz. Peki ya neden tek kalamıyoruz? Tanıdığımız insanlarla birlikteyken güçlü olduğumuzu düşünen biz, tek kalınca neden güçsüzleşiyoruz? Acaba kendimizi tanımıyor daha da kötüsü yanlış mı tanıyoruz?

Bence biz kalabalıklarda kendimizi kaybetmişiz. Diğer insanları dinlemekten kendi sesimizi duyamaz olmuşuz. Başkaları güçlü olduğumuzu söylediği için güçlü, güzel olduğumuzu söylediği için güzel hissetmişiz. Çevremizdekiler iyi deyince iyi, kötü deyince kötü olmuşuz. Dönüp aynaya bakmak hiç aklımıza gelmemiş.

Artık bunları aşmanın zamanı geldi, kendi kendimize yetebilmemiz gerekiyor ve bunun için de yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Kalabalığı susturup sesimize kulak vermenin tam zamanı...

10-C Fatma Sude GÜLER

KARMAŞIKLIĞIM

Gözlerim birilerini arıyor
Sessiz çığlıklarım yankılanıyor
Bomboş geçen yıllarım
Bana bir şeyler fısıldıyor

Ruhum giderek ağırlaşıyor
Yaşamak biraz daha zorlaşıyor;
İnsanlardan kaçarak yaşamak.
Beni fazlasıyla yoruyor

Bu hal beni rahatsız ediyor
Kimse sesimi duymuyor
Duygularımın karmaşıklığı
Beni çıldırtmaya yetiyor

Mantığım beni zorluyor
Ayağa kalk artık diyor
Bu bataklıktan çıkmak
Bana imkânsız geliyor

10-B Sıla KAPLAN

“Sanki yok olmak gibidir yalnızlık.”

YALNIZLIĞIM

Yalnızım, çok yalnızım. Issız, tenha ve soğuk bir sokakta yarasından dolayı acı içinde inleyen bir kedi kadar yalnızım. Yalnızım, çok yalnızım.

Yalnızlık benim için gece ayazında beklemektir. Isınmak için güneşin doğuşunu beklersin ama o güneş hiç doğmaz. Yalnızlık, bulamadığın sevgiyi başka yerlerde aramak gibidir. N'aparsan yap onu bulamayacağını bilirsin, ama yine de denemekten yılmazsın. Yalnızlık etrafındaki onlarca, belki yüzlerce insan tarafından fark edilmemektir aslında. Günümüzde hepimiz iş, okul, gibi sebeplerle bir şekilde toplum içinde bulunuyoruz. Ancak içimizde yalnız olanlar kendini asla buldukları ortama ait hissedemezler. Kimse onları bilmez, görmez, duymaz. Sanki yok olmak gibidir yalnızlık. Aslında en zor olan yalnızlık da budur. Tek kalmak değil, kalabalıklar içinde ruhunun tek kalması, fark edilememek. İçinde çığlıklar atarken dışarıya susmaktır yalnızlık. Çünkü yalnız kişi bilir ki seslense de onu duyacak olan yoktur.

Yalnızlık, bazense huzur olabilir aslında. Hayatın karmaşasından bıkmış olanlar için kurtarıcı olur. İnsana kendini bulması için yardım eder. Fakat bu yalnızlık insanın belli bir süre ihtiyacı olan bir şeydir. Sonrasındaysa herkes bıkar yalnızlıktan. Çünkü insan sosyal bir varlıktır. İstese de istemese de diğer insanlara muhtaçtır. Fakat yalnızlık bazen öyle bir şeye dönüşür ki seni içine çeker ve çıkamazsın. İşte ya da isteme karanlığında boğar seni. Ve ruhunu günden güne öldürür. Umutlarını kırar. Bu yalnızlığın asla size uğramaması dileğiyle...

10-C Sude DİKİCİ

YALNIZLIK

Hangi tarafa baksan,
Boştur her yanın.
Bir gölge gibi arkandadır
Yalnızlığın.

Kötü değildir yalnızlık.
Kimse olmasa da yanında,
Düşüncelerinde kaybolursun,
Kendini bulursun yalnızlığında.

Kötü değildir yalnızlık.
Hayatın hızlı akışında,
Kimsesizliğinin farkına varırsın
Etrafına bakınca

Kötüdür de yalnızlık.
Bağırsan da kimseye duyuramazsın sesini.
Yalnızlığınla baş başa kalırsın,
Eskisi gibi değilsindir artık.

İşte yalnızlık.
İnsanın içini kemiren,
İçinde kendini bulduran,
Zamanla kendini alıştırtran...

10-E Elif Beyza DAĞCI

“Evet, vücut bulmuş her ruh yalnızlığa mahkûmdur.”

YALNIZLIK

Yalnızlık insanın çevresinde insan olmaması demek değildir. İnsan kendisinin önemseydiği şeyleri başkasına ulaştıramadığı ya da başkalarının olanaksız bulduğu bazı görüşlere sahip olduğu zaman kendini yalnız hisseder. Bu yüzden yalnızlığı Cemal Süreya gibi bir ovanın düz oluşuna benzetebiliriz. Bu bakımdan insanoğlunun hem vazgeçilmezi hem de en büyük korkularındandır. Böylece insanoğlu için garip bir yer tutar.

İnsan bazen yalnız kalmak ister. Çünkü hayatın karmaşasından sıkılmış ve yorulmuştur. Bazen aradığı yalnızlığı bir fincan kahvede bazense bir haftalığına gittiği tatilde bulur insan. İnsanlardan uzaklaşıp pılımları pırtımları toplayarak gitmek isteriz böyle durumlarda, kendi isteğimiz ile yalnızlığa yöneliriz. Bu bakımdan bakıldığında olumlu olduğunu söyleyebiliriz. Bu yüzden bir kişi yalnız kalmayı beceremiyorsa başkalarıyla olmayı da beceremez. Buna vazgeçilmezimiz olan yalnızlık diyebiliriz.

Bir de insanların en çok korktuğu şeylerden olan yalnızlık var. Kendini hiçbir yere ait hissedemediği zor zaman olur. Evet, vücut bulmuş her ruh yalnızlığa mahkûmdur. Ama yine de yalnızlığın en kötüsü seni anlamayan insanların arasında kalkmaktır. Hepimiz bu durumlardan korkarız. Bu yüzden bazen haklı olsak bile sesimizi çıkartmayız. Yalnızlık paylaşılmaz paylaşılsa yalnızlık olmaz. Bu yüzden hem kendimizin hem de çevremizdekilerin yalnızlıklarını paylaşarak yok edebiliriz. Kısacası yalnızlık insanın içinde olan bir şeydir. Bunu kimse engelleyemez. Önemli olan yalnızlığı doğru kullanabilmektir. Yazımı çok hoşuma giden bir söz ile bitirmek istiyorum: “Kimine göre yalnızlık hasta kişinin kaçıışıdır. Kimine göre de hasta kişilerden kaçıştır.”

10-E Mustafa Emin ŞAHİN

“Çünkü yalnızlık daha çok hislerimizde büyüttüğümüz bir duygudur aslında.”

YALNIZLIK

Yalnızlık kişiye göre değişen göreceli bir durumdur. Çünkü yalnızlık daha çok hislerimizde büyüttüğümüz bir duygudur aslında. Her gün televizyonlarda gördüğümüz etrafında binlerce insanın olduğu, milyonlarca hayranı olan sanatçılar için yalnız değillerdir diyebilir miyiz? Hayır. Çünkü etrafında her ne kadar insan olsa da kişinin kendi içinde bir yalnızlığı mutlaka olabilir. Ve bu yalnızlık kimi insanlarda daha büyük olup kişinin kendisini bir boşlukta hissetmesine de neden olabilir. Sonuçta gece çöktüğü zaman herkes uykuya daldığında artık kendimizle baş başayızdır. Bizden başka kimse yoktur o an. Ve o an kişi yalnızlığı daha iyi hisseder. Yani demem odur ki; yalnızlık hissetmeyen kişilerin bile gece çöktüğünde yalnız kalmaları, herkesin içinde biraz da olsa yalnızlık olduğunun kanıtıdır.

10-C Işıl Nazar BAĞLAMA

YALNIZLIK

Yalnızlık ki daraltır, karartır ruhu,
Solmaya başlar yüreğinin nuru.
Saplanır sanki bir hançer gibi,
Kanatır her yerini gizli gizli...

Haykırırsın duymazlar seni,
Duymazlar tabii! Onlar yalnız değil ki.
Dertlerin dev olur, ezer geçer seni,
Bir süre sonra unutursun gülmeyi.
İşte o zaman anlarsın ki;
Yalnızlık çoktan yutmuştur seni...

10-C Pınar İrem SEÇKİN

YALNIZDIM, YALNIZIM VE YALNIZ KALACAĞIM

Can vermeden Rab bedenime, yalnızdım.
Belki de yalnızlıktan kaçıp yalnızlığa yakalandım.
Yalnızdım, yalnızım.

Şimdi ihtiyaç duyuyorum birilerine.
Hissine, nefesine, bedenine...
Tekim, tek çekileceğim sorguya, tek olacağım kabirde.
Yalnızım ve yalnız kalacağım.

Yine tek yürüyorum karanlık Arnavut kaldırımlarında.
Çevirir önümü korkularım, aşmam gerek engelleri.
Yoktur elimden tutan, beni aydınlığa çıkaran.
Tekim bu yolda.
Yalnızdım, yalnızım ve yalnız kalacağım.

10-D Emine BOZKURT

TARUMAR

Yalnızlık,
Bazen bir ilaç gelir insana,
Bazense hayatla araya giren bir duvar.
Yanımda dediklerin
Bir gün yok, bir gün var,
Boşluğa düşüyor insan.
Misalen,
Boğucu sıcakta düşen bir tane kar,
Kötü gününde çekip giden bir yâr,
Kalırsın başıboş,
Öylesine tarumar.

10-A Erdem İNCİ

YALNIZ RUHLAR

*Bir sis perdesidir yalnızlık ruhumun derinliklerinde.
Aralandıkça o perde, buğulu hayaller gelir aklıma.
Geçmişî yâd ettikçe tozlu hatıralar çıkar karşıma.
İçimde sancılı bir yaraydı hatıralar tıpkı yalnızlığım gibi*

*Ölür insanların içinde yalnızlığın boğduğu ruhlar.
Kaybolur ruhumun derinliklerinde hayaller ve umutlar.
Kaç sancılı gece korkulu düşleri kovalar.
Bu dudaklar bir dua gibi yalnızlığı tekrarlar.*

*Kör kuyulara atılan Yusuf gibi yalnız kaldık hayatta.
O kadar biçareyiz ki kurtarılmayı bekliyoruz umutla.
Umut yüklü sabır dolu bekleyişler dönüşürken çaresizliğe,
Birden beliriverir karanlığın arasından ışıklar.*

10-E Furkan BAYRAM

“Nereye gitsek, nerede dolaşsak bir insan kalabalığı...”

YABANCILAŞMA

Gürültüden kendi sesimizi duyamadığımız bir dünyada yaşıyoruz. Her yer, her şey öyle kalabalık ki... Yaşadığımız sokaklar, okullar, dükkânlar, belki de evimiz, arkadaşlarımız ve hatta kalbimiz... Kalabalık her şey, evet. Nereye gitsek, nerede dolaşsak bir insan kalabalığı... Ama cismî insan kalabalığı değil bizi yoran. Herkes birilerini, bir şeyleri seviyor, ama sonrası yok. Eskiden bir eşya bile ne kadar sevilirken şimdi insanları sevebilmek, gerçekten sevebilmek ve devamını getirebilmek gerçekten çok zor. Çünkü sorulduğunda herkes seviyor, herkes âşık. Birkaç gün sonra bu denli sevgi başkasına duyuluyor ve sonunda herkes mutsuz oluyor. Çünkü kalabalıklaştıkça kalbimizi yalnızlaştırıyoruz. Sürekli birilerini sevmeye çalışırken kalbimiz, duygularımız bir makine gibi aşınıyor. Ve her seferinde eskisinden daha bozuk, daha kötü durumda işlerini sürdürüyor. Ve biz makineye yağ sürmek yerine çalıştırmaya devam ediyoruz. Hayatımıza insan aldıkça mutlu olacağımızı sanıyoruz. Ama bu kadar insanın duyguların, görüşlerinin içinde hem dünyaya hem kendimize yabancılaşıyoruz. Kendimize yabancılaştıkça yalnız kalmaktan korkuyoruz. Ve bu tuhaf döngü ile günden güne yalnızlaştırıyoruz. Belki de yalnız olmamak; aşırı insan tanımak, sevmeye çalışmak değildir. En başta kendine yabancı olmamak, herkeste sevgiyi aramak değil de gerçekten mutlu olacağımız kişilerin yanında olmaktır.

10-C Esra KILINÇ

YALNIZLIK

Karanlığın kaderidir yalnızlık
Kapkara bir gölge gibi ardımda
Fırtına misali bahtımda gezen
Bir kader çizgisi oldu yalnızlık

Bir ressam gibisin ömrümü çizen
Katıp tozu dumana hüznle esen
Kırık dökük bir kalpte gizlediğim
Alın yazım oldu yalnızlık

Sessiz bir kurşun gibi her an ensemde
Gizli bir sır oldun benim hissemde
İdam ettin beni her celsemde
Bir yaşam öyküsü oldu yalnızlık

10-B İbrahim Ahmet KARABAY

KENDİM İLE

Yalnızım,

Ve mutluyum hiç olmadığım kadar.

Birbirini dinlemeyen insanlardan soyutladım kendimi
Sesimi duyurmaya çalışmayı bıraktım bir süre.

Yalnızım.

Yalnızken sadece kendi çılgınlıklarım,
Televizyonda sadece benim haberlerim var.
Okuduğum kitaptaki karakter de benim
İzlediğim filmdeki başrol de
Yalnızken...

10-B Mutiya Zeynep ÖZÇUBUKÇU

“Yani çok arkadaşınızın olması yalnız olmadığınız anlamına gelmeyebilir.”

BİLİMİN GÖZÜNDEN YALNIZLIK

Bazılarımız yalnızlığı sevdiğimizi söylerken bazılarımız ise bu durum ve duygudan hiç hoşlanmadığımızı itiraf ederiz. Aslına bakarsak en azından birkaç kere hepimiz yalnızlığı tatmışızdır. Bu olumsuz duygu kimsemiz yokmuş gibi hissettirir. Bir şey söylemek anlatmak istediğimizde kimseyi bulamayız. Bunun sebebi ise o anlık bu olumsuz hissin gözümüzü kör etmesidir. Önemli olan bu körlüğü en kısa zamanda aşabilmektir. Çünkü eğer aşamazsak işte günümüze kadar şu sorunlar artarak süregelir:

- ABD’de yalnız yaşayan insan sayısı 1980’lerde toplam nüfusun %20’siyken, bugün bu veri %40’lara ulaşmış durumda.
- Yalnız yaşayan yaşlı insanların %12.5’inin günlük yaşamlarını sürdürmekte daha fazla zorluk çektiği, %29.4’ünün yürümekte daha fazla zorlandığı görülüyor.
- Sosyal olarak izole yaşayan kadınlarda göğüs kanserinden ölme riski %66 daha fazla.
- Yalnız yaşayan yetişkinlerin kalp krizinden ölme riski, yalnız olmayan bireylere göre daha yüksek. Bunun sebepleri ise, yalnız bireylerin alkol gibi zararlı maddeleri daha çok tüketiyor olması, çevrelerinde onlara destek olabilecek kimsenin bulunmaması, stres seviyelerinin daha yüksek olması, daha zayıf bir bağışıklık ve kardiyovasküler sisteme sahip olmaları, uyku problemleri yaşamalarıdır.
- Uzmanlar arkadaş seçimlerinde nicelikten çok niteliğe önem verilmesi gerektiği görüşünde. Yani çok arkadaşınızın olması yalnız olmadığınız anlamına gelmeyebilir.
- Amerika’da yapılan bir araştırmada kaç adet güvenilir arkadaşına sahip olduğu sorulan bireyler bu sayıya ortalama 2.94 olarak cevap vermişler. Şimdi ise bu rakam yalnızca 2.08.
- Yapılan araştırmalar yapılan kişilerin yalnızlık oranının, ailesinden ya da çocukluğunun geçtiği ortamdaki ne kadar uzak yaşadığıyla doğru orantılı olduğunu gösteriyor.

Bu bilimsel araştırmalar günden güne insanların çok daha fazla yalnızlaştığını bize kanıtıyor. Her ne kadar yalnızlık herkese ara sıra lazım olsa da sosyal bir varlık olan insan her zaman eşlerini aramalı, yalnızlığı yenmeli ve onu hayatından kesip atmalıdır.

10-E Çiğdem İlayda ÇOKRAK

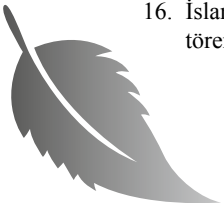
EDEBİYAT BULMACASI

T	Y	A	Ş	A	R	K	E	M	A	L	A
A	M	O	N	T	A	İ	G	N	E	Y	H
R	Ş	Ç	E	H	O	V	U	M	Y	A	L
I	N	I	F	Ü	R	U	Z	A	N	Z	G
K	O	P	U	Z	L	I	K	V	K	E	U
B	E	Ş	H	E	C	E	C	İ	L	E	R
U	M	İ	K	G	İ	B	İ	C	N	E	B
Ğ	A	Z	İ	Z	N	E	S	İ	N	Y	E
R	Ğ	A	N	I	N	A	D	L	Ö	N	T
A	I	S	E	M	O	L	İ	E	R	E	N
B	T	P	İ	Ş	E	K	Â	R	Y	U	Ğ
A	T	Y	E	K	A	H	E	N	K	A	R

Yukarıdaki bulmacayı çözdüğünüzde geri kalan harflerden Cahit Zarifoğlu'nun "Çağın Küçük Bulanğr" şiirinden birkaç mısra ortaya çıkacak.

1. Anadolu insanının kültürünü, inançlarını, tarihini işleyen "Küçük Ağa" adlı romanın yazarı kimdir?
2. Divan edebiyatındaki adı "mersiye" olan nazım türünün halk edebiyatındaki karşılığı nedir?
3. Faruk Nafiz Çamlıbel'in üye olduğu edebî topluluğun adı nedir?
4. Altay Türkleri arasında kullanılan halk ozanlarınca çalınan Türk sazının adı nedir?
5. Bir gazelde bütün beyitler aynı konuyu anlatıyorsa bu tür gazellere ne ad verilir?
6. "47'liler" romanının yazarı kimdir?
7. Atilla İlhan'ın öncülüğünü yaptığı edebî topluluğun adı nedir?
8. Çocuk eğitiminin ve kimi değer yargılarının eleştirildiği "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabının yazarı kimdir?
9. "İnce Memed" romanının yazarı kimdir?
10. Orta oyununda halkın aydın kesimini temsil eden karakter hangisidir?
11. Dünya edebiyatında "deneme" türünün kurucusu kimdir?
12. Sait Faik Abasıyanık hangi tür hikâyeciliğin usta temsilcisidir?
13. Başkahramanı Harpagon olan "Cimri" oyununun yazarı kimdir?
14. Kemalettin Kamu ne şairi olarak bilinir?
15. Arapçada "mızmar" adını alan tasavvufta da sıkça kullanılan üflemeli çalgının Farsça ismi nedir?
16. İslamiyet'in kabulünden önceki Türk edebiyatında ölen bir kişinin ardından yapılan cenaze törenlerine ne ad verilir?

Hazırlayanlar: 10-B Mutiya Zeynep ÖZÇUBUKÇU
10-B Zeynep Nur ERGÜZ

"Gaziantep'te Eğitimde Yeni Bir Ekol"

Mayıs 2019

tobbfenlisesi.meb.k12.tr

gazianteptobbfenlisesi

sahinbey.tobb.fen

fenlisesitobb